

LINDA VAN 'T LAND woont sinds het voorjaar van 2020 samen met haar man en hond in het buitengebied van Epe, tussen de Veluwe en de IJssel in. Ze is freelance tekstschrijver en gebruikt de rust en ruimte van het platteland om ondernemende mensen te helpen hun verhalen te vertellen.

VERSLONZEN

“Als je me ziet verslonzen, dan moet je het eerlijk zeggen”, zegt de nieuwe buurvrouw bezorgd tegen me. We zitten samen op een bankje in het grind en kijken onder het dak van de oude hooiberg door naar de omringende weilanden. Nog niet zo lang geleden is ze van de stad naar het platteland verhuisd - en dat geeft veel herkenning. We blijven ons als relatieve buitenstaanders in het buitengebied verbazen over de schoonheid van een zonsopkomst boven het land, de vrolijke verschijning van jonge dieren in het voorjaar en de rust van het omliggende platteland.

Ook haar angst om te ‘verslonzen’ herken ik wel. Ik weet nog goed dat ik mijn eerste paar knalroze tuinklompjes kocht, waarop een vriendin dreigde nooit meer langs te komen. Ik kon het haar niet goed uitleggen, maar die klompjes zijn superhandig wanneer je even het hout moet bijvullen, een vogelhuisje recht wilt hangen of wat groente in de moestuin gaat plukken. Er is beslist een goede reden geweest om tuinklompjes uit te vinden! Gras en aarde zijn vaak nat, dus je loopt nooit met je nette schoenen zo de tuin in. Ook kocht ik al diverse paren laarzen. Eerst de leuke soort: zwart met witte stippen en een rode voering. Maar al snel had ik van die grote rubberen, serieuze exemplaren: donkergroen met een kenmerkende gele streep. Wel zo stevig, absoluut waterdicht. Perfect om 's ochtends met de hond door het weiland te lopen.

‘Behoorlijk high maintenance’ noemde de nieuwe buurvrouw zichzelf bij onze eerste ontmoeting. Dat betekende regelmatig terug naar de stad voor een bezoek aan de kapper, de schoonheidsspecialiste of de nagelstylist. Ik was benieuwd hoe lang ze dat vol zou houden en vooral: hoe lang ze dat belangrijk zou vinden. Mijn ervaring is namelijk dat het belang van een knappe verschijningsvorm toch snel afneemt als je in het buitengebied woont. Dat wordt misschien vooral ingegeven door praktische redenen. Het waait vaak zo stevig, dat je haar zelden nog leuk zit. Ook al heb je altijd handschoenen

**Gras en aarde zijn vaak nat,
dus je loopt nooit met je nette
schoenen zo de tuin in.**

aan bij het werk in de tuin: je nagels zijn permanent van een rouwrandje voorzien. En je huid? Ach, de frisse wind en het feit dat je zoveel meer buiten bent, geven je vanzelf een gezonde blos.

Sinds ik buitenaf woon, besteed ik minder zorg, tijd en geld aan dergelijke ‘onderhoudsbeurten’. Ik koop bovendien aanzienlijk minder kleding en draag gerust een oncharmant korte broek of een iets te korte zomerjurk als ik de hele dag thuis ben. Geen mens die me hier ziet en wat dan nog? De mensen lijken hier minder kritisch; ze hebben andere dingen aan hun hoofd dan uiterlijkheden. Dat is soms een beetje spannend voor buitenstaanders in het buitengebied. Want stel dat we ons daardoor compleet laten gaan en straks de hele dag in een joggingpak lopen met ongeverfde haren en afgebroken nagels? “Heerlijk idee eigenlijk”, zeggen we ineens tegen elkaar. En dan moeten we keihard lachen. Verslonzen zullen we vast niet. Maar iets minder aandacht voor uiterlijkheden kan eigenlijk helemaal geen kwaad.